

תצהיר

אני החתום מטה, אלי"מ (מיל) די"ר מאיר פעיל, ת"ז 3-286181, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. הנני אלוף משנה(מיל) אשר שרת 28 שנים רצופות (בין 1941 – 1971) בפלמ"ח ובצה"ל בתפקידים מבצעיים: מ"כ, מ"מ, מג"ד, מח"ט, עוזר בכיר למפקד אוגדת השריון של אלוף ישראל טל במלחמת "ששת הימים", בתפקידים תדרכתיים: מפקד קורס מ"כים של הפלמ"ח, מדריך ראשי וממלא מקום של מפקד מכללת צה"ל המשולבת (יבשה – ים - אוויר) לפיקוד ולמטה, מפקד בית הספר המרכזי לקצינים של צה"ל (בה"ד 1), ובתפקידים עיוניים – דוקטרינאריים במטכ"ל – צה"ל: ראש "מחלקת תורת הלחימה", שהייתה ממונה על קידום תורת הלחימה, תורת עבודת המטה, תורת ההדרכה והאימון, וכן על חקר ההיסטוריה הצבאית של צה"ל ומלחמת העצמאות.
2. את הכשרתי האקדמאית (B.A, M.A, Ph.D) קיבלתי באוניברסיטת תל אביב, בחוגים הבאים: היסטוריה כללית, היסטוריה של המזרח התיכון, היסטוריה צבאית. ועל כך הוספתי שנת השתלמות תמימה ב"מכון המזרח התיכון" של אוניברסיטת קולומביה בניו יורק, מאז 1984 מאז אני מכהן כמרצה האקדמי של העמותה לחקר כוח – המגן ע"ש ישראל גלילי. ב- 1984 הצטרפתי לעמותה הישראלית להיסטוריה צבאית המסונפת לעמותה הבינלאומית להיסטוריה צבאית. מ- 1994 צורפתי להנהלה ולוועדה האקדמית של העמותה הישראלית להיסטוריה צבאית.
3. קראתי את מחקרו של מר תדי כץ על פרשת כיבוש טנטורה במלחמת העצמאות שלנו בשבוע הרביעי של חודש מאי 1948. אני סבור כי מחקרו בנוי באורח הגיוני וזהיר, תוך התחשבות: הן בכעס אשר שרר במוחותיהם של הלוחמים העבריים על מעללי הערבים נגד היהודים, לפני קרב זה, והן באימה ובכעס של הצד הערבי המובס, לאחר הקרב.
4. מחקרו הוא מחקר אמיתי וחשוב, אשר ראוי לקראו, ללמדו ולנתחו, אף שממצאיו עלולים לעורר רגשות כעס בחוגים מסויימים בתוכנו, או אף רגשי אשם ובושה בחוגים אחרים.
5. עבודת מחקר זו, נשואת כתב התביעה, נעשתה ונכתבה בתוך כתליה של אוניברסיטת חיפה, הנמנית עם מוסדות העלית של האקדמיה הישראלית. המחקר והכתיבה נעשו בהנחייתו של פרופסור, ראש החוג להיסטוריה של המזרח התיכון באוניברסיטה הני"ל, ואף נבדקה ואושרה ע"י חברי סגל בכירים של האוניברסיטה. כפי שנמסר לי נשפטה העבודה כעבודה מעולה, בציון 97. שומא, איפוא, על אוניברסיטת חיפה, להעניק תימוכין למחקר זה, לקבל עליו אחריות אקדמית ולתת גיבוי לסטודנט אשר עשה במלאכה. אם לא כן, איזו משמעות יש לעקרון החופש האקדמי?
6. המחקר של ההיסטוריה בת זמננו, או אף ההיסטוריה המודרנית בכללה, אינו יכול להסתמך אך ורק על חומר ארכיוני וזאת משום שהארכיונים הממוסדים הממלכתיים והציבוריים בכל רחבי תבל נפתחים בפני החוקרים רק לאחר שנות דור או יותר וגם אז משאיר כל ממסד מסמכים רבים חסויים עוד שנים רבות, בנימוקים של הגנה על האינטרס הציבורי – ממלכתי. מה גם שאפילו בארכיונים המכובדים ביותר מצוי חומר המסייע, במזיד או בלא כוונת – מכון, להסתיר או

אף להטות את האמת. מציאות זו מחייבת כל היסטוריון אחראי לבחון בקפידה כל מסמך ארכיוני אפשרי הקשור בנושא המחקר, לשקול את מידת מהימנותה של כל תעודה, להרי כל המסמכים הארכיוניים חוברו, ככלות הכול, ע"י בני אדם בשר ודם... ולבנות בהדרגה תמונה אמינה של האמת ההיסטורית.

7. לכן, בחקר ההיסטוריה המודרנית, קל וחומר במחקרי היסטוריה בת זמננו, קל וחומר (בן בנו של קל וחומר) בכל הנוגע לנושאים רגישים מאד אשר חזקה על כל ממסד שינסה לחסותם, חייב כל חוקר להסתייע במגוון מקורות היסטוריים המצויים בשפע, בעידן המודרני, מחוץ לארכיונים: **דיווחי התקשורת** (עיתונות כתובה, רדיו, טלוויזיה, אינטרנט...) הכוללים קטעי מידע חדשותיים למכביר ומאמרי פרשנות אין – סופיים: **ספרי זכרונות** של מנהיגים, סופרי חצר, פוליטיקאים, מצביאים, מפקדי משנה, לוחמים מן השורה, עיתונאים, **יצירות אמנותיות** בשטחי הסיפורת (דוגמת " במערב אין כל חדש" של אי רמרק או "חרבת חזעה" של סי יזהר, או אנשי פנפילוב" של אי בק) השירה (דוגמת באב – אל וואד של חיים גורי) ואפילו הציור והפיסול (דוגמת הציור "גרניקה" של פיקאסו, או ציוריהם של אריה נבון ונחום גוטמן במלחמת העצמאות הישראלית).

מובן מאליו כי כל היסטוריון המשתמש במקורות מסוג זה חייב להיזהר מאד בניתוח ממצאיו, להשוות עם מימצאים אחרים בקרב כל הצדדים הלוחמים ולנסות לתמוך את מהימנותם באורח אמין. אבל חשוב להדגיש כי השימוש בהם הוא לגיטימי מבחינת הדיסציפלינה האקדמית של חקר ההיסטוריה. שהרי ההיסטוריה, גם ההיסטוריה הצבאית, היא תחום מחקר קלאסי של המדעים החומאניסטיים.

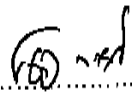
8. מה שנכון לגבי התקשורת, ספרי הזכרונות, והיצירות האמנותיות, נכון שבע – שבעתיים לגבי השימוש של "העדויות שבעל פה". יש המשתמשים בשיטה זו כדי להעשיר ולהעמיק את בסיס הידע ההיסטורי **הכולל** בכל הנוגע לנושא חשוב, ללא קשר ישיר למחקר קונקרטי, דוגמת העדויות הרבות המצטברות במכונים לחקר השואה, ובארכיוני "ההגנה", הפלמ"ח, בית יגאל אלון, האצ"ל והלח"י. עדויות אלו משמשות "חומר גלם" חשוב עבור החוקרים ההיסטוריים, גם לאחר מותם של נותני העדויות... אבל ישנם חוקרים הפונים להשתמש **בעדויות שבעל פה לצורך מחקר מוגדר וממוקד**, אשר כמעט לא ניתן להשיג בענייני חומר ארכיוני מלא. והשאלה העומדת במקרה כזה האם להימנע מכל וכל, לערוך את המחקר ולהותיר במודע "חורים שחורים" בפסיפס המחקר ההיסטורי הכולל? הקוד המוסרי של המדע ההיסטורי מעניק לגיטימציה לחוקר כל פרשה שהתחוללה בעבר... פשוט כדי לבקש לדעת!!

9. אם התחולל בעבר אירוע, אשר המידע ההיסטורי אודותיו עלום/מטושטש, אם מצוי חוקר אשר מגלה עניין באירוע עלום זה, אם מסתבר שהחומר הארכיוני המתעד אירוע זה הוא דל משום אלף ואחת סיבות, אם החוקר יודע כי מצויים אנשים חיים אשר השתתפו באירוע, אם הוא אף משוכנע כי ניתן לאתר חלק מהמשתתפים ולגבות מהם עדויות, אם יש לחוקר זה יכולת אינטלקטואלית ליצור ולקיים דו שיח מהוגן וביקורתי בנושא הנידון עם מרואייניו מכל הצדדים היריבים, אם הוא מצוייד כהלכה באבזרי תיעוד לרישום ולחקלדה, אם החוקר מחונן במשמעת פנימית, בהגינות מדעית, בידע מדעי ובחסות ממושמעת של מוסד מדעי מוכר, דוגמת אוניברסיטת חיפה... חזקה על מחקרו שיהא אמין.

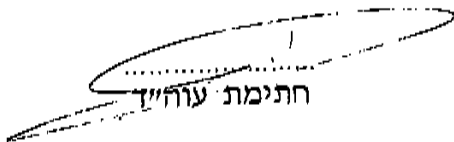
10. בפרשת טנטורה 1948 פעל תדי כץ ביושר האינטלקטואלי והמדעי הראוי,

ואין כל צידוק למסע ההכפשה המתנהל נגדו, עד כדי איומים בסנקציות משפטיות העלולות לפגוע באורח חמור בחופש הקדמי בכלל ואפילו בזכויות הפרט הלגיטימיות הנוגעות לחופש הביטוי.

11 הנני מצהיר כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

.....
חתימת המצהיר

הנני מאשר בזה כי ביום 21/01/01 הופיע בפני עו"ד ישראלה טייכמן - פודחורצר, ד"ר מאיר פעיל מסי זהות 3-286181 ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר אמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו וחתם עליה.

.....
חתימת עו"ד

ישראלה טייכמן עו"ד
הא' באייר 62 ת"א 62198
טל': 03-5469035
פקס: 03-5441037